

Διότι ὑπὲρ τῆς μετριότητος αὐτῆς εἰργάσθησαν βασιλεία, βουλὴ καὶ λαὸς ἐπὶ πεντηκονταστίαν ἤδη.

Διότι ἐντὸς πέντε μηνῶν δὲν ἐκρίζονται συνθήκαι, δὲν καταστρέφονται ἐπιρροαί, δὲν ἐκμηδενίζεται ἐργασία πεντηκονταστῆς σκοπὸν ἔχουσα ὅπως ἐν αὐτοῖς τοῖς μεταβατικοῖς διὰ τὸν τόπον μας καιροῖς εὑρεθῇ ἡ Ἑλλάς ἔρμος μέσων, πόρων, ἀνατροφῆς καὶ νοῦ.

Ἄλλ' ἐνόσφ συρίζουν εἰς τὰς ἀκοάς μας τὸ δομοκὸν μέδλα τὰ αἵσχη του, αἱ πρὸ τῶν πρέσβων γονυπεσίαι τοῦ Δεληγιάννη μὲ δλα τὰ ψεύδη του, ἡ ὑπὸ Κουμουνδούρου καὶ Γρίβα καπήλευσις τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πρώτου μετασχημάτισις τοῦ δημοσίου Ταμείου εἰς τεκὲν ἐνθα σιτίζονται οἱ ἀργοί, θὰ εὐχόμεθα ὡς Ἕλληνες, ἐὰν δὲν εἶναι πεπρωμένον νὰ ἀπαλλαγώμεν διὰ παντὸς τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, νὰ παραδοθώμεν τοῦλάχιστον ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερον καὶ εἰς καλλιτέραν ὑγιεινὴν κατάστασιν εἰς χεῖρας τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ ἱατροῦ Κουμουνδούρου, ὅστις ἐσυνείσθε νὰ τρέφεται ἐκ τῆς νόσου τῶν πελατῶν του. Ἀμήν.

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ «Παλιγγενεσία» ἰδιοποιεῖται χάριν ἄλλης συναδέλφου τὴν τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ γενναίου ρουσφετίου ὅπερ, πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἔλαβεν ὁ νῦν μετοχικός γενόμενος διευθυντὴς τοῦ «Τηλεγράφου».

Τὸ ρουσφετίον ἐκεῖνο ἀνεκαλύψαμεν ἡμεῖς πρῶτοι, ἄλλην τότε ἐκδίδοντες σατυρικὴν ἐφημερίδα· ἔχομεν ἀδυναμίαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην δάφνην μας καὶ παρακαλοῦμεν τὴν «Παλιγγενεσίαν» μετ' ὀλιγωτέρας γενναιοῦτος νὰ διαθέτῃ τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν.

φιλοφρονήσεις του καὶ ἐκανόνιζε τὰς ὑποκλίσεις του ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ εἰσερχομένου. Παρηκολούθει δὲ διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐπέβλεπε πάντα χωρικὸν ἢ ὑπηρετήν. Ἐκπληρῶν τὰ ὑψηλά του ταῦτα καθήκοντα δὲν ἐλησμόνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ προσκαλῇ τὴν ἀρχόντισσά του νὰ τῷ κιρνᾷ ἐν ποτήριον οἴνου τῆς Βουργονδίας, τὸ ὅποιον πλέον δὲν ἔπινεν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλ' εἰς ὑγείαν τοῦ ζῶντος καὶ ἤδη κυρίου του, Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μώρ.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, ὅτε ἀνθρωπὸς τις παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ζητῶν τὸν Κόμητα. Εἶχε μορφήν παράδοξον καὶ ἔτι παραδοξοτέραν φωνὴν, βραγχινὴν, ἥτις ὁμοίαζε πρὸς τὸν συγκεχυμένον κρότον τοῦ ὕδατος τοῦ παταμοῦ, ὅπου οὗτος διέρχεται ὑπὸ σπήλαια καὶ καμάρας ἀντηχούσας. Τὸ βλέμμα του, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε νὰ προσποιηθῇ ἱλαρότητα προσώπου, ἦτο ἄγριον. Ὁ θυρωρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ κλείσῃ τὴν θύραν ἤρχισεν ὅμως νὰ τὸν ὑποπτεύεται καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς οὐχὶ τὸσον διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν εἰσελθόντα, ὅσον διὰ νὰ τοῖς κάμῃ νεῦμα νὰ προσέχωσιν εἰς αὐτόν.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἀλλ' οὗτος δι' ἐνὸς ἀγρίου βλέμματός τοῖς ἔδωκε νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ἠθελον ἐπιχειρήσει νὰ τῷ κλείσωσι τὴν θύραν δὲν θὰ ἔμενον πολὺ εὐχαριστημένοι. Ἡ ἀγριότης του

Οἱ Ῥουμοῦνοι διὰ Β. διατάγματος ἐζήτησαν νὰ ἀνακηρύξουν ὁμοθετεῖς τῶν ὅλων τοὺς Ἕλληνας τῆς Μακεδονίας. Ἄνευ Β. διατάγματος τολμῶμεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ὅλοι οἱ Ῥουμοῦνοι εἶναι Ῥουμοῦλοι.

Παρατηρήσατε; Πρῶτον διάφορον πάντοτε ὁ Αἰὼν δηλοποιεῖ ἀσημαντὸν τινα εἶδησιν περὶ τῆς περιουσίας τοῦ Βασιλέως.

Ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει πρῶτον τὰ hors d'œuvres διὰ νὰ φθάσῃ ἔπειτα εἰς τὰς entrées.

Αἱ Νέαι Ἰδέαι γράφουν μετὰ τινος εὐχαριστήσεως ὅτι ὁ ἰδελφὸς τοῦ ὑπουργοφάγου Χασσάν εὐρίσκεται εἰς Ἀθήνας.

Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Χασσάνηδες φονεύουν δύο ὑπουργοὺς διὰ μιᾶς καὶ ἔπειτα ἀπαγχονίζονται, τότε δὲν φθάνει ἓνας καὶ μόνος Χασσάν δυστυχῶς διὰ νὰ κενωθῇ θέσις διὰ τὸν κ. Οἰκονόμου.

Ἡ Εὐρώπη θέλει νὰ βιάσῃ τὴν Τουρκίαν εἰς τὰ δύο ζήτήματα, τὸ μαυροβουνιωτικὸν καὶ τὸ ἑλληνικόν.

Ἀλλ' ἂν ἑτέρου δὲν θέλει καὶ νὰ τῆς τσακίσῃ τὰ πλευρά, φοβούμενη μήπως τὸ κατάγμα αὐτὸ τῆς κυρᾶς Τουρκίας ἐναλλάξῃ νὰ τὸ θεραπεύσῃ κατ' ἴδιον τρόπον ἡ δόκτωρ Ῥωσία.

Ὅμοιάζει λοιπὸν ἐρωμένον ὅστις ἔρχεται πολλάκις εἰς θέσιν νὰ κακώσῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀλλὰ συλλογιζόμενος ὅτι τὸ μεταξωτόν της δέρμα τοῦ χρειάζεται, ἀφοπλίζεται.

Εἴμεθα οἱ ταλαίπωροι Ἕλληνες θύματα ἔρωτος διπλοῦ, μὴ τιμωρουμένου δυστυχῶς ὡς ἡ διγαμία ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου.

εἶχεν ἀληθῶς τὸ ἐπιδόλλον καὶ ὁ φόβος ἐπέβαλε καταναγκαστικὸν τινα σεβασμόν. Οὕτω εἰς ἐν βλέμμα του αἱ πάροδοι ὅλοι τῷ ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ ὡς ἐξ ἐφόδου ἄνευ πολιορκίας, ἄνευ ὑπονόμων, ἄνευ στρατιωτῶν καὶ κρότων πυροβόλων, ἦτο κύριος τῶν μεγάρων τοῦ Κόμητος.

Εἰσῆλθε μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, μὲ βῆμα στρατιωτικὸν καὶ τὸν πλατύν του πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς αἰθούσης ὅπου ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἔδρας παρὰ τὴν στρογγύλην τράπεζαν. Εἰς τὴν αἴθουσαν δὲν ὑπᾶρχε κανεὶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον. Ἄντι ὑπῆρτου παρουσιάσθη ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐζῆτει, δηλαδὴ ὁ Ἀμδαῖος.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους σὲ εὐρίσκω—ἀνεφώνησε—καὶ σὲ εὐρίσκω εἰς παλάτια ὥρατα. Αὐτὸ δὲν με δυσχεστεῖ διόλου. Ὁ Κόμης ὠχρίασεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθησε.

— Βεβαίως δὲν ἀνέμενες τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Ἀλλὰ Κύριε...—διέκοψεν ὁ Κόμης, τεταραγμένος ὅμως καὶ ὠχρὸς πάντοτε—ποῖος εἶσθε; τί θέλετε; Καὶ πρὸ πάντων τίς σας ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μοι λαλήτε μὲ τὸ σὺ;

Ὁ ἄνθρωπος ἔρριπεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἄγριόν του βλέμμα· ἔπειτα σαρκαστικὸν μειδίαμα διέσπασε τὰ χεῖλη του.

— Ἐλα! Οὔτε ἓνα καλῶς ἤλθες λοιπόν! Οὔτε νὰ μου

Αὐτοὶ οἱ κύριοι φυγόστρατοι οἱ μεταβαίνοντες εἰς Εὐρώπην ἐκήρυξαν διὰ λογαριασμόν τῶν τὴν ἐναρξίν τοῦ πολέμου. Χωρὶς νὰ προηγηθῇ πόλεμος, μεταβάλλονται εἰς **πρόσφυγας πολέμου**.

Τὸ αἰθνητικὸν Πνεῦμα» εὐαρέστως ἀναφέρει ὅτι πᾶν τι γινόμενον σήμερον πρὸς στρατιωτικὴν τοῦ τόπου σύνταξιν ὁρεῖται εἰς τὸν περὶ γενικῆς στρατολογίας νόμον, τέκνον, ὡς λέγει, τοῦ ὑπουργείου Κουμουνδούρου.

Ἀλλὰ τὸ τέκνον αὐτὸ, καθὰ ἐπληροφορήθημεν, πρὸ πολλοῦ τὸ ἀπεκήρυξεν ὁ πατήρ του, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἐν Μεσσηνίᾳ περιοδείαν του συνεβούλευε τοὺς πιστοῦς του νὰ μὴ προσέρχονται οἱ ἐπιστραταῖαι ἀδιότι αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου ἐρχόμενος πρωθυπουργὸς θὰ φέρῃ νέον νόμον.

Ὡστε ὅ,τι γίνεται σήμερον στρατιωτικῶς, ὅ,τι προσέρχεται ὑπὸ τὰς σημαίας, ὅ,τι ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του, ὅ,τι κατασκηνοῦται ἐν σκηναῖς καὶ στρατῶσι, γίνεται ἐναντίον τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἐναντίον ὅλης τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις **ἀντιδρᾷ**, ὅσον δύναται, κατὰ τῆς στρατολογίας.

Ἐλησμονήσαμεν τὸ ὄνομα ἀντιπολιτευομένου Πελοποννησίου βουλευτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς προσελθὼν μετὰ βίας ἐλειποτάκτησεν.

Ἐνθυμούμεθα ὁμως τὸν Κερκυραῖον ἀντιπολιτευόμενον ἐλέφαντα (Νικοκάδουραν) ὅστις αὐθημερὸν ἔχετε τὴν ὑπογραφήν του κάτωθεν μωρᾶς διαμαρτυρήσεως τῶν ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν Κερκύρας πρὸς τὸν Νομάρχην περὶ στρατολογίας δῆθεν μόνον ἀντιπολιτευομένων καὶ αὐθημερὸν ἔδρεχε μὲ δάκρυα τὸν λιπόστρατον χαδευόμενον του, ὅστις τὸ ἔκοψε λάσπην διὰ τὴν Εὐρώπην.

δώσης τὸ χέρι. Ἄ! πολὺ ὀργήγωνα λησμονεῖς τοὺς φίλους σου.

Ὁ Ἄμεδαῖος δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκράτει τὸν θυμὸν του.

— Ἀπευθύνεσθε πρὸς ἐμὲ, Κύριε;

— Βλέπω ὅτι καὶ μετὰ ζῦ μᾶς θέλετε ἐτικέτταν ἔστω. Ἐτικέττα μετὰ ζῦ δύο ἀνθρώπων τοῦ ἐπαγγέλματός μας εἶναι πρωτότυπον, ἀλλὰ ἔστω...

— Λοιπὸν τί ζητεῖτε...

— Κύριέ μου—ἀφοῦ θέλετε οὕτω—ἔχομεν παλαιὸν τινα λογαριασμόν ἀνεξόφλητον.

— Σὰς χρεωστῶ ἴσως...

Ὁ ἄνθρωπος παρουσίασεν εἰς αὐτὸν τεμάχιον χάρτου.

— Μικρὰ πράγματα! Ἀμοιβὴν διὰ μίαν δολοφονίαν ἐν Λονδίῳ διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25ης Αὐγούστου ε. ε. κατόπιν τῆς διαταγῆς σας φρ. 10,000 καὶ πρὸς 10 τοῖς 0)0 ὁ τόκος τριῶν μηνῶν 250 ἥτοι φρ. 10,250. Ἀλλ' ἐπειδὴ μαθάνω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπέζησε καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς κλέψω μοι ὀφείλετε μόνον τὸ ἥμισυ ἥτοι 5,000 φρ. καὶ 125 διὰ τόκον. Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμόν αὐτόν.

— Εἴσθε τρελλὸς Κύριε; Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι τὸ Βαϊνσαῖν ὅχι τὸ Σαραντόν.

— Ἀρνεῖσθε; Σὰς κινῶ ἀγωγὴν.

Αὐτοὶ ποῦ ἔχουν αἷμα ἐβραϊκό εἰς τὰς φλέβας τῶν, αὐτοὶ ποῦ ἐζήλευσαν τὴν εὐφυΐαν τῶν Ἑβραίων νὰ κρύπτωνται εἰς κόφας μεστὰς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πελωρίων χειμωνικῶν, φερόντων τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ φόβου τῶν, αὐτοὶ μετὰ τοῦ ψαλιδίσματος τῆς τιμῆς τῶν ἔπρεπε νὰ ψαλιδίσουν ὀλίγον καὶ τὴν γλῶσσάν των.

Εἶναι καιρὸς!

Εἰς φαρμακοποιὸς ἀνέλαβε τὸν κάλαμον διπλωμάτου ἐν ταῖς *Νέαις Ἰδέαις* παρακαλεῖται ὁ κ. Οἰκονόμος νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας κλυστῆρα φαρμακοποιοῦ.

ΕΓΕΙΝΑ Κ' ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ

Τὸ παιδί, ποῦ δὲν γνωρίζει τί θὰ πῇ ταξίδι ἀκόμα, εἰς τὴ μάνα του, ὅπου φεύγει, λέει μὲ γελαστό τὸ στόμα: αὐριο θὰ ἔλθῃς μάνα.» Καὶ προσμένει νὰ τὴν ἴδῃ

τὸ καῦμένο τὸ παιδί, τὸ καῦμένο τὸ παιδί!

Σὰν παιδί κ' ἐγὼ προσμένω ἡμέρα-νύχτα καὶ περνοῦνε τόσα αὐριο—Καὶ πόσα πόσ' ἀκόμη θὰ νὰ ῥθοῦνε!—

Εἴχασα πῶς μᾶς χωρίζει πέλαγο πλατὺ φαρδύ.

Ἐγείνα κ' ἐγὼ παιδί, ἔγεινα κ' ἐγὼ παιδί!

Σφίγξ.

— Ἀγωγὴν; αὐτὸ θὰ ἦτο νόστιμον.

— Ὅχι τόσον νόστιμον ἴσως ὅπως νομίζετε—ἀπῆντησεν ὁ ἄνθρωπος κινῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Ἀλλὰ τίς εἴσθε τέλος πάντων;—Ἠρώτησεν ὁ Ἄμεδαῖος.

— Πρῶτον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἶπω τίς εἴσθε ὑμεῖς. Ὀνομάζεσθε ἐδῶ ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ. Ἐν Λονδίῳ ὁμοῦ ἐκαλεῖσθε Δεσπορὲλ ἐὰν δὲν ἀπατώμαι. Ἐπειδὴ φαίνεται τὰ πλούτη τοῦ Σαῖν-Μώρ σὰς ἔκαμον νὰ λησμονήσετε τὸν Δεσπορὲλ, ὑποδοηθῶ τὸ μνημονικόν σας. Αὐτοῦμαι ὁμοῦ πολὺ ὅτι δὲν βλέπω ἐδῶ καὶ αὐτὸ τὸ ὠραῖο μούτρο τοῦ κ. Ῥιγώ. Τώρα θέλετε νὰ σας εἶπω καὶ ἐγὼ τίς εἶμαι; Ὀνομάζομαι Σίμων Τριβουλλιάκ ταπεινότητος δοῦλός σας.

Καὶ τὸ δοῦλός σας αὐτὸ συνώδευσεν ὁ Τριβουλλιάκ μὲ ἐν χαϊρέτισμα φιλοφρονέστατον.

— Δὲν σὰς ἀδικῶ, φίλε μου,—εἶπεν ὁ Ἄμεδαῖος—φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ ὁμοιάζω πρὸς τὸν ἐντιμόν αὐτόν Κύριον Δεσπορὲλ, ἀφοῦ πρὸ ὑμῶν μάλιστα καὶ ἄλλος τις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοι εἶπῃ τὰ αὐτά.—Ἀλλὰ εἴσθε πτωχός. Ἐχετε ἀνάγκην...

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτόν τὸ βαλάντιόν του, ὅπου ἦσαν ἐπτά χρυσὰ λουδο-βίκια.